

GEORGE MAZILU

O evadare în Deltă

(din Gulagul românesc)

În cei șapte ani de pușcărie cât am suferit în ghearele Securității (KGB-ul românesc) până la eliberarea mea în octombrie 1962, am auzit de foarte puține evadări din pușcăriile securiste.

Din cei peste un milion de români anticomuniști arestați, securiștii au exterminat mai mult de 200.000 deținuți politici la Canalul Dunăre-Marea Neagră și în sinistrele pușcării din Aiud, Gherla, Jilava, Sighet, Cavnic, ori în lagărele de muncă forțată din Balta Brăilei sau din Delta Dunării.

Securiștii organizați și conduși de KGB (poliția secretă a rușilor) aveau un sistem de pază al acelor lagăre extrem de sever și diabolic, organizat după modelul gulagului rus.

Din cei 20-30 deținuți de care am auzit că au reușit să evadeze, jumătate au fost împușcați la evadare, iar restul au fost prinși de echipele de securiști care au torturat pe rudele și prietenii evadaților, până ce au fost denunțați și prinși.

După ocuparea României de trupele rusești în 23 august 1944 și după ce în 1947 Vâșinski, comisarul la externe al URSS, l-a alungat din țară pe REGELE MIHAL, securiștii au transformat România într-o mare închisoare. Deci noi deținuții părăsisem gândul de a evada din lagăre sau pușcării.

Acum vă voi povesti o evadare dintr-un lagăr din Deltă, ca-n filme.

Prin luna iunie 1962 mă aflam în pușcăria Aiud-fabrică, unde munceam ca deținut politic condamnat în 1957 la șapte ani de temniță grea, în urma unui proces absurd montat de Securitate pentru că am participat la o asociație anticomunistă în Institutul de proiectări în care lucram; o înscenare securistă! În luna ianuarie 1962, la Aiud-fabrica, vecinul meu de pat în dormitor, bunul meu prieten de suferință Miron Chiraleu, absolvent al Facultății de artă teatrală și cinematografică, s-a spânzurat în podul Turnătoriei, de disperare că securiștii nu-l eliberau, deși împlinise condamnarea de cinci ani. L-am plâns toți, consternați.

Peste trei luni directorul pușcării Aiud unde zăceau 4800 de

Ing. G. Mazilu

- s-a născut la 5 sept. 1912 în com. Fulga, Jud. Prahova, din părinții Dumitru și Maria Mazilu;

- școala primară a urmat-o la Mizil, jud. Buzău, între anii 1919-1923, iar liceul „B. P. Hasdeu” din Buzău între 1923-1930;

- în continuare urmează Facultatea de Matematică, pe care o absolvă în 1935, urmând în paralel (1931-33) școala de ofițeri de geniu, absolvind-o în iunie 1933 ca sublocotenent de geniu;

- în anii 1933-34 este încadrat în Regimentul 2 Transmisiuni din Iași, iar între 1934-36 urmează Școala supe-rioară de geniu din București, iar între 1936-40 Școala Politehnică din București, absolvind-o ca inginer-diplomat electromecanic;

- între anii 1940-44 este inginer șef de atelier la uzinele „Mărgineanca” din Plopeni, iar între 1944-46 inginer șef al Biroului muniții artileriei la Ministerul Înzestrării Armatei;

- în 1946 demisionează din armată, cu gradul de maior, și se căsătorește;

- între 1947-50 este inginer șef la atelierul de reparații auto RAFA, București, iar între 1950-53 inginer proiectant la uzinele „Mărgineanca” din Plopeni;

- în 1953 este arestat și anchetat de Securitatea din Ploiești, până în 1955;

- între anii 1955-57 este inginer proiectant la Ministerul Metalurgiei;

- în 1957 a fost condamnat, într-un proces înscenat de Securitate, pentru „organizare contra PCR” (art. 209) și deținut până în 1962;

- între 1962-68 este inginer proiectant la Fabrica de ventilatoare București, iar între 1968 și 1972, inginer proiectant la Institutul Proiectări de Construcții;

condamnați, ne-a adunat pe cei din fabrică (cam 650) și ne-a comunicat că Partidul Comunist a hotărât reeducarea politică a noastră spre a fi eliberați.

Ce se întâmplase? După moartea lui Stalin venise la conducerea URSS N. S. Hrușciov. Acest comunist „reformator” dorea să reia legăturile politico-economice cu Statele Unite. Președintele John Kennedy a pus condiția ca toți prizonierii și deținuții politici să fie eliberați din marele Gulag sovietic, precum și din toate pușcăriile țărilor europene ocupate de ruși, deci și din România.

După ani de detenție, de foame și chinuri, securiștii au încetat deodată cu bătăile și înjurăturile. Acum primeam mâncare de rămănea mămăliga pe mese, ofițerii securiști ne țineau conferințe șambăta seara despre realizările Partidului Comunist, bla..bla..bla. Începuse reeducarea.

Prin iunie au început să fie strigați condamnații care împliniseră pedeapsa. Se șoptea că vom fi trimiși în Delta Dunării la refacere și apoi eliberați. Dar eu mai aveam încă doi ani lungi de executat până să termin condamnarea diabolică de șapte ani. Trebuia să mă înarmez cu multă răbdare. Nădejdea mea era în bunul Dumnezeu, care până acum mă scăpase viu din ghearele securiștilor.

La începutul lunii iulie, la apelul de dimineață, apare un plutonier securist care strigă numele a peste o sută de deținuți. Dumnezeule mare și bun! eram și eu printre cei strigați. Nu-mi venea să cred urechilor când acest plutonier ne-a spus:

- Cei strigați, bagajul și la magazie.

Acolo am schimbat hainele vârgate de pușcăriași cu ale noastre civile și a doua zi ne-au făcut apelul pe peronul gării Aiud. Ca de obicei, nimeni nu știa unde ne vor duce securiștii.

Dar simteam că plutesc pe valuri mai bune.

In Delta Dunării

Tot grupul de deținuți eram veseli și fericiți de parcă plecam într-o vacanță. Securiștii erau mai puțin severi și ne lăseau să vorbim. Tot peisajul dimprejurul gării Aiud, viile, plaiurile verzi ni se păreau mai frumoase decât atunci când le zăream din curtea pușcării Aiud-fabrica. Toate arătau pline de flori, de verdeață, de rod și de viață. Afară din pușcărie viața își urma cursul.

Ne-au îmbarcat într-un vagon de clasă ermetic închis și am călătorit trei zile de-a curmezisul țării până în gara Tulcea, pe malul Dunării. Apoi securiștii ne-au îmbarcat pe un șlep deschis, de parcă pornisem într-o excursie pe Dunăre.

Și am ajuns la debarcaderul Periprava, localitate pe brațul Chilia, unde era cel mai mare lagăr din numeroasele lagăre de deținuți din Delta. Aici deținuții munceau forțat la tăiat stuf, la diguri sau la munci agricole.

Comandantul acestui lagăr de peste 2000 de deținuți era un căpitan securist roșu, rău și bătauș.

Pe noi, cei aduși de la Aiud, securiștii ne-au cuprins într-o brigadă de muncă. Ne-au pus brigadier un tânăr inginer con-

structor. Am fost alăturați la alte brigăzi, care construiau aici o mare fermă de stat. Ferma, pe terminate, era proiectată pentru creșterea a 1000 de vaci și 5000 de porci. Fermă modernă, deservită electric, cu apă curentă și canalizări – proiectată de ingineri constructori foarte competenți, toți deținuți politici.

Am muncit aici vreo două luni de zile, la construcția morii și a silozurilor care preparau hrana necesară pentru atâtea animale. Lucrul mergea bine pentru că ni se dădea mâncare pe săturate, și legume proaspete, ce nu mai văzusem de ani de zile. Oamenii munceau cu spor fiindcă simțeau că bate un vânt de libertate.

Chiar după prima lună tânărul și pipiriul nostru brigadier s-a îmbolnăvit și a intrat în spital. Ofițerul securist care ne supraveghea m-a numit pe mine brigadier. Am condus mai departe lucrarea și am terminat „maternitatea de scroafe” a fermei. Aproape două luni cât am condus oamenii mei, nici unul nu a fost biciuit pentru neîndeplinirea normelor grele de muncă, ceea ce a fost un mare succes.

Pe la sfârșitul lunii august s-a deslănțuit în Deltă o furtună cu averse, uragan și ploaie, așa cum se întâmpla pe malul Mării Negre. Au fost provocate pagube mari lucrărilor noastre de construcții, care erau în curs de execuție: materiale răvășite de uragan, stive și schele dărâmate, două barăci aflate în construcție complet prăbușite.

Repede a venit pe șantier căpitanul roșu și bătuș; era vânat de mânia. Dând cu ochii de brigada mea, strigă:

– Cheați brigadierul la mine.

M-am prezentat de îndată.

– Cheamă aici toți brigadierii constructori. Repede!

Am luat-o la fugă printre barăci, strigam brigadierii și-i trimiteam repede la căpitanul securist. După ce i-am anunțat pe toți, întorcându-mă și eu la raport, Negulici, un tânăr dulgher din brigada mea, mă oprește și-mi zice:

– Stai aici domnule inginer, nu te mai duce, că e foc!

– Ce s-a întâmplat?

– Căpitanul bate brigadierii de i-a umplut de sânge, răspunde Negulici.

Am rămas împietrit! Cum e posibil? Ferma asta model a fost proiectată și construită de băieții aceștia capabili cu cele mai rudimentare mijloace și acum, fiindcă furtuna a provocat stricăciuni – reparabile – de vină sunt acești ingineri constructori? Logică securistă, asta e!

Dar parcă toate închisorile și lagărele de muncă forțată pentru deținuții politici „anticomuniști” au vreo logică, au vreo rațiune? Și totuși au avut un scop precis: terorizarea întregii națiuni, ca astfel să se poată mentine la putere NOMENCLATURA partidului comunist.

Am continuat toată vara munca la această fermă mare.

La începutul lunii septembrie a anului 1962, dimineața la apel, suntem strigați peste 200 de deținuți, cam 10% din cei prezenți în acest lagăr de muncă.

- în timpul detenției sale, Securitatea a obligat-o pe prima sa soție să divorțeze;

- în 1963 s-a recăsătorit cu actuala sa soție, Maria Ionescu, în 1980 a plecat în Elveția, cu soția, ca turist, și a cerut azil politic, deoarece după eliberarea sa în octombrie 1962 a fost încontinuu urmărit și anchetat de Securitate;

- începând în 1980 locuiește la Pully-Lausanne, iar în 24 august 1994 a căpătat cetățenia elvețiană.

- Bagajul și la magazie, ne-a strigat plutonierul securist.

Și am fost duși la magazia de efecte, am schimbat hainele vârgate de muncă cu ale noastre civile și ne-au băgat într-o baracă dormitor, aflată într-o parte în interiorul acestui lagăr imens și separată prin gard de sârmă ghimpată. Această baracă izolată era deja ocupată de alți 100 de deținuți, strânși de la alte lagăre din Deltă. Eram complet separați de restul lagărului și aveam sentinela specială la poarta curții îngrădită cu sârmă ghimpată.

În această baracă separată se aflau peste 300 de deținuți, majoritatea avocați, învățători, preoți ori țărani chiaburi care executaseră până la cinci ani de pușcărie. În baracă dormeam înghesuți pe trei rânduri de paturi etajate. Primeam mâncare separat adusă cu cazanele, iar nevoile le făceam în butoaie aflate într-o groapă săpată în nisip în fundul curții îngrădite. Toți deținuții, mai ales avocații, vorbeau că ne vor elibera în curând, fiindcă toată ziua nu făceam nimic. Ședeam la taifas sau tânjeam afară la soarele blând de septembrie.

Am zăcut astfel cam trei săptămâni. Într-adevăr am zăcut, fiindcă dăduse peste noi o teribilă epidemie de dizenterie, și asta din cauza closetului improvizat din fundul curții.

Acolo se săpase o groapă cu trepte de pământ. În fundul gropii erau puse „tinetele” pentru fecale. Alături de groapă era pompa din care noi beam apă. Cele patru hârdaie-tinete trebuiau golite zilnic. Golirea tinetelor o făceam noi deținuții cărându-le sub escorta de securiști la closetul cel mare al lagărului care se afla la vreo 60 m distanță de baraca noastră îngrădită cu sârmă ghimpată. Closetul cel mare se afla în mijlocul curții marelui lagăr care avea laturile de 1,5km pe 1km. Acest mare lagăr era păzit și răspăzit de două rânduri de sârmă ghimpată prin posturi de sentinele cocoțate pe stâlpi (miradoare) – unele sentinele aveau mitraliere, reflectoare, telefoane de alarmă. Nici un iepure nu putea ieși viu din lagărul ăsta.

Dacă tinetele s-ar fi vărsat zilnic în closetul cel mare, s-ar fi putut menține o oarecare curățenie în groapa noastră-closet.

Dar caltavoii (așa-i numeam noi pe securiști) nu veneau în fiecare zi să ne escorteze ca să vărsăm tinetele; îi deranja mirosul sau din răutate, ca să ne facă să suferim. Deci dacă acești caltavoii nu veneau o zi, două, se făcea în closetul nostru o murdărie de nedescris. Nenorocirea cea mare era că se declanșase o epidemie teribilă de diaree din cauza apei împuțite. Toți eram toată ziua și toată noaptea la closet. Și de hârtie igienică nici vorbă.

M-am îmbolnăvit și eu. În closet toate butoaiile erau pline. Burta mă frământa groaznic. M-am alăturat grupului care tocmai scotea tinetele la cărat. La closetul cel mare am întârziat, din cauza crampelor și a diareii. Deținuții cu tinetele golite, escortați de caltavoii, au plecat fără mine spre baraca noastră. Când am ieșit din closetul mare, deținuții erau cam la jumătatea distanței. Am luat-o la fugă ca să ajung convoiul. Sergentul securist, șef de

escortă, m-a văzut.

— Ce-i cu tine banditul? Paștele și Dumnezeii mății, vrei să evadezi?

— Am diaree, am răspuns, și am întârziat în closet.

— Cum te cheamă, ce număr matricol ai? Ți-arăt eu ție, dezertorul!, și m-a notat în carnet.

Credeam că vrea numai să mă sperie. Mă gândeam: ce, e orb? cum să evadez, când eu fugeam spre escortă?

Dar seara, la apel, sunt strigat și anunțat că am fost pedepsit cu cinci zile de carceră severă, pentru încercare de evadare de sub escortă. Imediat m-a înhățat un caltavoii și m-a dus tocmai în fundul lagărului cel mare, unde se aflau carcerile. Am ajuns la o construcție de chirpici joasă, cu o prispă de pământ, cu un gang lung din care dădeau patru uși pe dreapta și patru pe stânga. Toate celulele erau prevăzute cu uși grele cu câte două rânduri de zăvoare, cu vizetă și vizor.

Caltavoiiul m-a împins într-o astfel de celulă cu pământ pe jos, cu gratii puternice la o ferestruică fără geamuri. Lângă ușă se afla o tinetă împutită, iar pe jos o băltoacă de apă. Caltavoiiul mi-a luat centura de la pantaloni și șireturile de la ghete, ca să nu mă spânzur, zicea el! Apoi a tras ușa și a ferecat-o cu zăvoarele. Eram într-o beznă totală, fiindcă ferestruica fără geamuri era acoperită cu scânduri bătute în cuie. M-am învățit prin băltoacă până am obosit. După ușă am găsit un colț de cameră mai uscat. Acolo am tras tineta împutită și m-am așezat pe ea.

Nu puteam dormi. Mai mă plimbam prin carceră, apoi mă odihneam iar pe tinetă. Târziu în noapte, când n-am mai auzit pașii caltavoiiului pe gang, am îndrăznit și am întrebat:

— Măi fraților, mai e cineva prin carceră?

— Taci nenorocitul, răspunde unul, dacă vine și te aude sergentul te bagă în cușcă de unde nu mai ieși întreg.

Am tăcut. A fost o noapte lungă, nesfârșită, tristă. Toate gândurile negre mă năpădeau. Ce eram eu în mâna acestor securiști? Un obiect, un animal pe care-l bați și-l chinuiești când ți se năzare. Cum e posibil să fii pedepsit așa de sever fără nici o cercetare? Eu făceam iarăși greșeala de a pretinde de la securiști să aibă vreo logică, un dram de rațiune sau de rușine.

În sfârșit am trecut și această noapte îngrozitoare. Dimineața a răzbătut o rază de lumină prin canatul ușii cu zăvoare.

Într-un târziu a apărut și caltavoiiul, care mi-a băgat prin vizetă o căniță cu apă. Atât! Toată ziua m-am învățit prin cușca asta neagră și umedă. A doua zi, iar am primit dimineața o căniță cu apă, și la prânz o bucățică de pâine. Deci acesta era regimul de carceră severă, întocmit desigur după cea mai avansată tehnică sovieto-asiatică!

În cele cinci zile de pedeapsă securistă, carcera asta m-a uscat de tot, mai ales că somnul meu, pe tineta împutită, era un adevărat coșmar.

Cam în a treia zi de când eram în carcera asta întunecată, într-o celulă din față au fost băgați doi deținuți, doi tineri care încercaseră

să evadeze din lagărul de muncă forțată de la stuf. Unul din ei vorbea normal, dar celălalt urla ca un animal dus la tăiere; fusese împușcat în picior și în umăr și lăsat neîngrijit de mai multe zile. Noaptea, după ce caltavoii a zăvorât ușile și a plecat, deținutul cel sănătos ne-a povestit cum au încercat să evadeze:

Fuseseră trei prieteni tineri, trei „frontieriști” care executau la tăiat stuful aici în Deltă o condamnare de 7 ani muncă silnică, fiindcă încercaseră să treacă frontiera româniei la sârbi prin Moravska-Stanitză și au fost prinși de securiști-grănicieri. De doi ani executau pedeapsa aici în Deltă la tăiat și adunat stuful. Munceau pe brațul Chilia, în aval de Periprava, unde ne aflăm noi.

Comandantul lagărului „La stuf”, lagărul morții chinuite, era vestitul Maromete. Acest țigan, fost portar la primăria capitalei, analfabet și mărginit mintal, a fost ales de Securitate ca director la închisoarea Jilava-București. Acolo Maromete, la ordinul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, primul dictator comunist în România, a schingiuit și omorât mulți deținuți politici de seamă, prin bătaie, înfometare și cazarea deținuților în condiții de neînchipuit pentru o minte omenească normală. Mai târziu Securitatea l-a promovat pe Maromete comandant în lagărele de muncă forțată din Balta Brăilei și apoi aici în Deltă, la stuf, unde și-a continuat și mai hain „munca” de exterminare a deținuților.

Maromete, dimineața, făcea o inspecție cu o brișcă cu un cal, la deținuții care trudeau din greu. Când i se părea că un deținut se mișca prea încet, sărea din brișcă și cu un ciomag lovea omul până ce acesta cădea leșinat. Norma lui Maromete era să ciomăgească doi deținuți pe zi; un sadic!

Munca deținuților la stuf era foarte dură, era groaznică. Oamenii munciau în mocirla bălților afundați în noroi până la brâu, într-un nor de țânțari, de tăuni și cu lipitorile pe spate, care le sugeau sângele. Fiecare deținut căuta să aibă o pungă cu sare, folosită să deslipească lipitorile scârboase. Punguța cu sare era plătită scump, cu pâinea de la gură. Deținutul trebuia să se aplece, cu apa până la gură și să reteze stuful cu o seceră. Trestiiile astfel tăiate erau legate în snopi și aceștia erau cărați la mal, apoi stuful era încărcat în șleपुरi și dus la fabrica de hârtie. Picioarele muncitorilor erau tăiate și jupuite de capetele de trestie retezate sub apă. Toți oamenii aveau picioarele pline de bube infectate, căci tratamentul medical nu exista, din ordinul lui Maromete. Mâncarea ... proastă și puțină. Dormitorul acestor deținuți era tot pe apă, într-un cargou vechi ancorat la malul Dunării. Un remorcher venea din timp în timp, agăța cargoul cu cei 400 deținuți și cu paznicii respectivi și-i deplasa la un alt loc de muncă cu stuful netăiat.

Norma de snopi tăiați și cărați era grea și Maromete o ridicase peste puterile unui om normal. Cine nu îndeplinea norma era bătut seara, în fața frontului, cu vâna de bou pe fundul gol, în fața crudului comandant și spre groaza tuturor. În timpul lui Maromete

la „Stuf” nici un deținut n-a putut rezista mai mult de doi ani la această muncă dementă; erau condamnați să fie omorâți.

Cei trei prieteni tineri frontieriști s-au hotărât să evadeze prin traversarea înot a Dunării, lată de peste un kilometru, vis-à-vis în Basarabia, la ruși.

Și tânărul sănătos din celula din față, care-l oblojea pe prietenul lui împușcat, ne povestește mai departe:

„Seara, când veneam de la muncă, eram urcați pe șlepu-dormitor ca să ne spălăm de noroi și lipitori. Când se suna masa, pe puntea din față se producea o învălmășeală de care noi am profitat, după ce am studiat zile la rând evadarea în cele mai mici amănunte. Toți trei ne-am lăsat în apă pe lanțul de ancoră din spatele cargoului. Ghinionul nostru a fost că era încă lumină și o sentinelă de pe vas ne-a zărit când înotam departe în Dunăre. Caltavoii au dat alarma. Rachete luminoase, proiectoare de pe vas, răpăituri de mitraliere, de arme automate. Prietenul meu de aici a fost lovit în plin de o rafală de mitralieră. Are un glonț în pulpa piciorului și altul i-a zdrobit umărul drept. Eu am sărit să-l scap că se îneca și pe amândoi ne-a pescuit o șalupă cu motor a securiștilor. Cel de-al treilea prieten, mai bun înotător, a scăpat. Toată noaptea au păcănit mitralierele de pe șalupele securiștilor, care l-au căutat pe tot brațul Chilia. Am auzit că nu l-au găsit. Poate acum o fi ajuns la ruși; doar dacă „prieteni noștri de la răsărit” nu l-au predat înapoi securiștilor români.

Lată fraților hal de bestii securiste – urmează tânărul mai departe; de trei zile zace pe moarte acest prieten al meu și nu-i fac cel puțin un pansament. Am rupt amândouă cămășile să-i fac bandaje și el, săracul, o duce tot într-un leșin.”

Ascultând toate suferințele îndurate de acești copii, am uitat de necazurile mele.

Dimineața caltavoii au scos rănitul din celulă, mai târziu l-au dus și pe fugarul sănătos la „ancheta securiștilor” de unde nu s-a mai întors. N-am mai auzit nimic de soarta acestor evadați din Delta Dunării.

x x x

În a cincea zi de carceră, dimineață, a venit un caltavoii nou.

M-a scos din celula întunecată și m-a pus să mătur în tot celularul care acum era complet gol. Eram bucuros să fac această muncă, ca să-mi dezmoțesc oasele înțepenite. Caltavoii mi-a dat o mătură, o căldare cu apă, fărâș, m-a încuiat în celular și a plecat. Cum a închis ușa, m-am repezit la găleată și am băut apă pe săturate. Pe urmă m-am gândit că găleata asta nu-i pentru apă de băut; dar ce-o fi, o fi!

În lagărul Salcia, unde munceau 1500 de deținuți la diguri, căpitanul comandant, o bestie de lipovean roșu, nu ne da apă de băut când nu se îndeplinea norma. Rezultatul: dimineața, când mergeam în coloană spre dig, oamenii însetați ieșeau din coloană și beau apa murdară din șanțuri, sub răpăiturile de arme automate ale caltavoilor. A urmat o epidemie groaznică de malarie și peste

250 de deținuți au murit. Dumnezeu meu Mare și Bun m-a scăpat și din acel lagăr al Morții.

Și acum, sătul de apă, am stropit pe jos, am măturat de două ori, de trei ori, să treacă timpul!

Deodată observ că prima ușă de la intrarea în gang e întredeschisă. O deschid binișor și văd că acea celulă fusese transformată într-un fel de magazie cu rafturi, pe care erau aruncate, claie peste grămadă, vestoane vărgate deteriorate, pantofi rupți, hamuri de cai, saci de merinde. Pipăi nerăbdător sacii de merinde; unul era cam pe jumătate plin cu coji de pâine neagră, tare ca un pesmet.

Greu de închipuit senzația ce am avut-o când am început să ronțai această pâine neagră uscată, după cele cinci zile de înfometare. M-am rănit la gingii de lacom ce mușcam, apoi am rupt câte o bucățică de coajă și am supt-o în gură ca pe bomboane. Pâinea neagră, suptă cu salivă, devine dulce; iar dacă este pâine de grâu curat, cum era aceea, are și un gust minunat. O! ce dulci, ce minunate erau acele coji de pâine neagră! Am luat mai multe coji în buzunar și am ieșit repede afară din magazie, să nu mă surprindă caltavoiful. Măturam și sugeam pâinea uscată. Îmi venea să chiui de bucurie că nu am fost prins.

La ora șase seara, când s-au împlinit exact cele cinci zile de carceră grea, sergentul m-a adus înapoi la baraca izolată cu sârmă ghimpată, adică baraca „eliberaților”. Prietenul meu bun, profesorul universitar Jean E.nescu, m-a primit cu brațele deschise și mi-a dat pâinea lui bucățică cu bucățică... să nu-mi perforeze stomacul!?

După două zile securiștii ne-au dat foaia de eliberare din detenție, precum și foaie de drum pentru întoarcerea acasă la București – după șapte ani de suferință „în ghearele Securității”.

PS – Am scris această *Mărturie* pentru prietenii mei care mă întrebau: de ce nu ai evadat în timpul celor șapte ani cât ai suferit „în ghearele Securității”? Am evadat din gulagul românesc în iulie 1980 când am venit în Elveția în vizită ca turist și am cerut azil politic aici la Lausanne.

Acești șapte ani de pușcării i-am petrecut astfel:

1953–1955 arestat în celulele Securității Ploiești, unde am fost anchetat și torturat împreună cu alți șase colegi ingineri-ofițeri pentru sabotaj la Uzina de Muniții Plopeni–Mărgineanca. Apoi judecați și achitați!

1957–1962 am executat cinci ani din condamnarea de șapte ani muncă silnică pentru „organizație anticomunistă”, într-un proces montat de securiști.

Ing. G. Moritu